

Posudek vedoucího na bakalářskou práci Jana Břeně *O nebezpečích plynoucích z legalizace eutanázie* (ÚFAR, FF UK 2016)

Jakub Jirsa

Jan Břeň (dále autor) předložil práci, která shrnuje vybrané argumenty pro a proti morální přípustnosti eutanázie. V závěrečných pasážích práce se pokouší o vlastní příspěvek do debaty založený na pojmu „důstojnosti“, který přejímá od Kanta (v částečné návaznosti na texty Jeremy Waldrona).

V první kapitole autor stručně představí hlavní pojmy, se kterými následně pracuje. Druhá kapitola přehledně referuje hlavní konsekvencialistické argumenty pro eutanázii. Zde si autor vybírá představitele z mezinárodní (B. Hooker) i české debaty (T. Hříbek). Ve třetí kapitole se pak nejprve věnuje kritice argumentu ve prospěch „povinnosti zemřít“, který rozpracoval John Hardwig. Autor spoléhá na kritiku Davida Vellemana, kterou přehledně a s pochopením referuje. Závěrečná pasáž pak představuje autorův samostatný myšlenkový pokus obhájit morální nepřípustnost eutanázie na základě lidské důstojnosti, jejíž koncept autor čerpá z Kantových *Základů metafyziky mravů*.

Moje základní námitka se vztahuje k jisté rozpracovanosti výsledné práce (na které mám jako vedoucí také svůj podíl viny): autor hovoří o argumentech týkající se *legalizace* eutanázie a lékařem asistované sebevraždy (s. 7). Nicméně snad kromě Hardwiga a Vellemana se nedotýká specifického problému oprávnění *legislativy* oproti morálnímu oprávnění daného *jednání*. V rámci obhajoby bych uvítal, kdyby autor představil argumenty uvedené v textu jako argumenty, kterým jde nikoli (jen) o morální přípustnost eutanázie, ale o její legalizaci.

Na s. 22 autor uvádí, že Vellemanův argument patří také do utilitaristické rodiny. Nicméně z jeho výkladu není konsekvencialismus se zřetelem k „utility“ či „happiness“ bezprostředně jasný. Opět by bylo vítané u obhajoby Vellemanův argument představit tak, aby bylo zjevné jeho utilitaristické podhoubí.

V závěru se autor snaží odpoutat od Kanta a dalších autorů k formulaci vlastního argumentu proti morální přípustnosti eutanázie. I zde je však úvaha poněkud nedokončená, protože minimálně téma tolerance eutanázie v některých případech otevírá nejen otázku podmínek takové tolerance, ale hlavně otázky po metodě filosofické etiky jakožto teorie (viz anti-teoretické aspekty etiky v dílech současných filosofů).

Domnívám se, že jde o standardní bakalářskou práci, která splňuje kritéria a nároky kladené na tento typ textu. Vzhledem k výše uvedeným námitkám a problémům navrhuji hodnotit *velmi dobře*.

18.8.2016

